

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a členů JUDr. Zdeňka Novotného, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Ivety Glogrové, JUDr. Tomáše Homoly a JUDr. Petra Škvaina, o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 19. 7. 2012, č. j. 16/2012-OSD-ENA/29, na zahájení kárného řízení proti **JUDr. T. V.**, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Přerov, se sídlem v Přerově, Komenského 38, zast. Mgr. Tomášem Greplem, advokátem, se sídlem Horní nám. 365/7, Olomouc, při ústním jednání konaném dne 16. dubna 2013,

t a k t o :

**JUDr. T. V., nar. X,
soudní exekutor Exekutorského úřadu Přerov,**

**I.
j e v i n e n , ž e**

dne 25. 3. 2011 pořídil výpis z centrální evidence obyvatel týkající se dlužníka E. B., dříve než bylo exekuční řízení sp. zn. 103 EX 13937/11 zahájeno, když návrh na nařízení exekuce došel exekutorskému úřadu až dne 22. 4. 2011 a vypracován byl dne 30. 3. 2011, dne 25. 3. 2011 také pořídil výpis z centrální evidence obyvatel týkající se dlužníka V. B., aniž bylo údajné exekuční řízení sp. zn. 103 EX 13938/11 vůbec zahájeno,

t e d y

závažně porušil své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním předpisem,

t í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

Podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu se mu ukládá

pokuta ve výši 80.000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol 14092012.

**II.
se zproštuje**

v části návrhu ministra spravedlnosti ze dne 19. 7. 2012, č. j. 16/2012-OSD-ENA/29, kterým mu bylo kladeno za vinu, že:

1. pro město Valašské Meziříčí v rámci své další činnosti sepisuje návrhy na nařízení exekuce zdarma, na základě smlouvy, ve které se zavázal neúčtovat městu jako oprávněnému svou odměnu za další činnost; tímto postupem měl závažně porušit právní předpis, zejména ustanovení § 2 e. ř. a čl. 15 EK01/2006 Pravidel profesionální etiky a soutěže soudních exekutorů (usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006),
2. jako soudní exekutor pověřený vedením exekučního řízení sp. zn. 103 EX 06412/10 vedeného pro vymožení pohledávky ve výši 24.798 Kč, smluvní pokuty ve výši 2.479,80 Kč, úroku z prodlení ve výši 0,1 % z částky 24.798 Kč od 26. 1. 2010 do 31. 1. 2010 a nákladů exekuce přistoupil k provedení exekuce prodejem podílu povinné na nemovitosti, jehož cena byla dle vypracovaného znaleckého posudku 1.800.000 Kč. Podíl následně prodal v dražbě za 1.200.000 Kč, přičemž v rámci rozvrhu nebyly uspokojovány žádné další pohledávky, kromě pohledávky oprávněného a nákladů exekuce a ze spisu nevyplývá, že by soudní exekutor před přistoupením k provedení exekuce prodejem nemovitostí lustroval jiný majetek povinné a ani na výzvu kárného žalobce lustrace nedoložil, čímž měl závažně porušit právní předpis, zejména ustanovení čl. 11 Listiny základních práv a svobod, § 47 odst. 1 e. ř., § 58 odst. 1, 2 e. ř. a § 17 odst. 3 EK01/2002 Kancelářský řád,
3. jako soudní exekutor v řízení vedeném pod sp. zn. 103 EX 942/10 byl bezdůvodně nečinný při provádění exekuce prodejem nemovitostí v období od 30. 3. 2010, kdy nabytí právní moci exekuční příkaz č. j. 103 Ex 942/2010 - 13 ze dne 12. 3. 2010, kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem spoluvlastnického podílu na nemovitostech povinného, do 2. 5. 2012, kdy vydal usnesení o přibrání znalce č. j. 103 EX 00942/10 - 44, čímž měl závažně porušit právní předpis, zejména ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 46 odst. 1 exekučního řádu, čl. 5 EK01/2006 Pravidel profesionální etiky a soutěže soudních exekutorů (usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006),

neboť popsané skutky nejsou kárným proviněním.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Ministr spravedlnosti podal návrh na zahájení kárného řízení (kárnou žalobu) proti JUDr. T. V., soudnímu exekutorovi, pro skutky popsané v jednotlivých výrocích tohoto rozhodnutí, přičemž pouze u skutku I. bylo skutkové vymezení zčásti odlišné, jak bude dále konkretizováno. Ve všech těchto skutcích spatřoval kárný žalobce závažné porušení povinností stanovených právním předpisem, případně stavovským předpisem či usnesením Komory ve smyslu § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2011 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „e. ř.“ nebo „exekuční řád“).

Kárný žalobce přitom vycházel z výsledků kontroly, provedené u soudního exekutora v rámci státního dohledu ve dnech 25. - 27. 1. 2012. Při ní zjistil, že kárně obviněný exekutor provádí lustrace povinných v centrální evidenci obyvatel v době před podáním návrhů na nařízení exekuce. Tyto návrhy pak sepisuje sám na základě podkladů předložených oprávněným, v daném případě Městským úřadem Valašské Meziříčí. Činí tak na základě smlouvy uzavřené s tímto oprávněným dne 2. 2. 2009, zejména na základě jejího čl. IV/5 a čl. VII/1. V tom kárný žalobce spatřuje směšování exekutorské a jiné činnosti exekutora, přičemž exekutor provádí neoprávněně zjišťování k osobám povinným dříve, než proti nim byl podán návrh na exekuci. Činí tak i v jiných než dokladovaných případech. Ve věci sp. zn. 103 Ex 06412/10 kárně obviněný provedl exekuci postižením podílu na nemovitostech povinné přes zjevný nepoměr mezi pohledávkou a hodnotou spoluvlastnického podílu. Ze spisu přitom nelyne, že by před vydáním exekučního případu bylo řádně zjištěno, že zde není jiný postižitelný majetek. K tomu kárný žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 7 Tdo 72/2010, z něhož plyne, že exekuční příkaz postihující nemovitosti nemá povahu předběžného zajišťovacího instrumentu. Stejně tak exekuční řád v § 58 odst. 2 předpokládá, že k postižení nemovitého majetku má dojít až poté, kdy jiné, mírnější, způsoby exekuce nevedou k úhradě pohledávky. V daném případě pak, s ohledem na zůstatek vyplacený povinné po ukončení exekuce, kárný žalobce soudí, že smyslem a účelem zvoleného způsobu exekuce bylo navýšení nákladů exekuce. Zdůrazňuje rovněž rozdíl v rychlosti řízení popsaného ve skutku 3. žaloby a ve skutku 4. žaloby. V tomto dalším případě, po neúspěchu předchozích exekučních příkazů, byl sice vydán příkaz nařizující prodej nemovitostí, ale byl realizován až s dvouletým odstupem. K rychlosti exekučního řízení odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 11 Kse 21/2009, zdůrazňující rychlost řízení jako součást práva na spravedlivý proces. Navíc touto nečinností exekutor oddálil jiná exekuční řízení, neboť v katastru nemovitostí zápis jeho příkazu předcházel dalším příkazům Exekutorských úřadů Praha 6, Litoměřice a Zlín.

II. Vyjádření kárně obviněného

Kárně obviněný uvedl ve svém písemném vyjádření ke kárné žalobě, že, podle jeho přesvědčení, žádný ze žalovaných skutků není kárným proviněním.

Skutek 1. kárné žaloby (I. výroku rozhodnutí) je založen na zcela nesprávném skutkovém a právním východisku. V obou označených případech totiž exekutor nepochybně provedl lustraci v centrální evidenci občanů (dále též „CEO“) až poté, co bylo zahájeno exekuční řízení vůči dlužníkům (povinným), a tedy v rámci příslušných exekučních řízení. V obou případech oprávněný doručil dne 25. 2. 2011 soudnímu exekutorovi podání, které, v návaznosti na předchozí dohodu oprávněného a exekutora, obsahovalo jednoznačný projev vůle zahájit exekuční řízení proti konkrétním dlužníkům. Podání dále obsahovalo údaje odpovídající náležitostem návrhu. Listina byla datovaná, podepsaná zástupcem oprávněného a byla následně podepsána i zástupcem exekutora, který ji od oprávněného převzal. Současně s doručením podání byly jako jeho přílohy doručeny příslušné exekuční tituly. Určitým specifikem výše popsaného návrhu na nařízení exekuce bylo, že šlo o podání hromadné, tj. šlo o soubor více návrhů směřujících k zahájení řízení vůči více dlužníkům téhož oprávněného. Okamžik zahájení posuzovaných exekučních řízení, a s ním úzce související otázku právních účinků návrhu na nařízení exekuce, nelze posuzovat pouze na základě obsahu uzavřené smlouvy, ale na základě kogentní zákonné právní úpravy. K zahájení řízení poukazuje na § 35 odst. 2 exekučního řádu. Vzhledem k tomu, že podání ze dne 25. 2. 2011 obsahovalo prakticky všechny náležitosti, které na tento procesní úkon klade ustanovení § 38 odst. 1 exekučního řádu, nelze řízení považovat za nezahájená; ostatně žádný předpis neukládá, že návrh musí být podán individuálně. Po zaevidování návrhů byly vygenerovány listiny obsahující veškeré náležitosti označené (tentokrát již výslovně) jako návrh na nařízení exekuce, které oprávněný opět podepsal. Jednalo se o postup vyvolaný ryze praktickými potřebami (zasílání jednotlivých návrhů soudu) a konkrétní průběh daných exekučních řízení neumožňuje závěr, že až tyto listiny mají být považovány za účinný návrh na nařízení exekuce. Fakt, že hromadné návrhy byly návrhy na zahájení řízení, vyplývá nejen z obsahu tohoto úkonu samotného, ale i z ujednání čl. IV. odst. 5 „Smlouvy“, které vyjadřuje jednoznačné srozumění exekutora i oprávněného, že již prvotní hromadné podání bude mít účinky zahájení řízení. Ostatně ani formální nedostatky či neúplnost návrhu nic nemění na jeho právních účincích (k tomu poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/01, uveřejněný pod č. 99 ve svazku 30 z roku 2003 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu či na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 4802/2010).

Ve vztahu k povinnému V. B. (sp. zn. 103 EX 13938/11) je situace složitější, neboť oprávněný zde následně již nepodepsal doplňující formulářové podání (individuální návrh na nařízení exekuce), nicméně ani v tomto případě nelze exekutorovi nic vytýkat. O skutečnosti, že oprávněný na svém původním návrhu vůči tomuto povinnému netrvá (kvůli probíhajícímu insolvenčnímu řízení) se exekutor dozvěděl až dne 21. 4. 2011 z e-mailové zprávy od oprávněného. Tuto informaci tedy získal až poté, co (opíraje se o původní návrh) výpis z CEO pořídil. V době, kdy tak exekutor činil, tedy exekuční řízení řádně probíhalo a exekutor jednal v oprávněném předpokladu, že bude i pokračovat.

U skutku 2. kárné žaloby (II/1. výroku rozhodnutí) kárně obviněný zásadně nesouhlasí již se samotným závěrem, že pro oprávněného sepisuje návrhy na nařízení

exekuce. Již výše uvedl, že popisovaná činnost v žádném případě neznamená sepisování návrhů na nařízení exekuce (ty si obstarává oprávněný sám formou hromadného podání). Z hlediska skutečného obsahu této činnosti a právních úkonů, jichž se týká, se jedná spíše o individualizaci původních hromadných podání, zejména pro administrativní potřeby dalšího řízení. Individuální formulářové návrhy byly automaticky generovány z informačního systému exekutora v rámci každého exekučního řízení, za jehož vedení přísluší exekutorovi řádná odměna. Ostatně ani z bezúplatnosti tzv. ostatní činnosti nelze dovodit porušení čl. 15 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže exekutorů (Etického řádu), neboť by šlo o úkony ve prospěch subjektu, „*který podle zákona splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků*“ (§ 11 odst. 2 písm. b), § 11 odst. 3 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb.]. Pohledávky, k jejichž vymožení oprávněný – město Valašské Meziříčí, navrhuje nařízení exekučních řízení, v nichž jako exekutor působí kárně obviněný, jsou pohledávkami vůči pachatelům přestupků na úseku pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Město Valašské Meziříčí zde prostřednictvím svého městského úřadu vykonává přenesenou působnost, a v rámci navazujícího exekučního řízení je tedy subjektem osvobozeným od soudních poplatků. Pokud exekutor v této souvislosti neúčtuje odměnu, činí tak nejen zcela po právu, ale jeho postup lze navíc jednoznačně hodnotit jako společensky prospěšný.

Ke skutku 3 kárné žaloby (II/2. výroku rozhodnutí) kárně obviněný především uvádí, že v rámci provádění výše uvedené exekuce objektivně nijak extenzivně či nepřiměřeně nezasáhl do vlastnického práva povinné a neporušil ustanovení § 47 odst. 1 ani § 58 odst. 1 a 2 exekučního řádu. V každém konkrétním řízení je třeba posuzovat individuální podmínky. Zde povinná objektivně neměla žádný další majetek, jehož postižení by mohlo naplnit účel exekučního řízení. Již tento fakt sám o sobě vylučuje, že by mohlo dojít k porušení právních norem, jichž se kárný žalobce dovolává. Kárně obviněný si samozřejmě potřebné informace o majetkové situaci povinné zákonným způsobem opatroval (jako to činí bezvýjimečně ve všech případech), a to v době, kdy tyto informace potřeboval pro rozhodování o vhodném způsobu provádění exekuce, tj. před samotným provedením exekuce prodejem podílu povinné na nemovitosti. Zde provedl lustraci ARESu, živnostenského rejstříku, centrální evidence motorových vozidel a katastru nemovitostí, učinil příslušné dotazy na banky, VZP a ČSSZ a obdržel negativní odpověď; přitom podle stavovským předpisů nemusí být negativní odpovědi součástí spisu.

V případě skutku 4 kárné žaloby (II/3. výroku rozhodnutí) kárně obviněný připouští obecnou povinnost exekutora postupovat mj. rychle. I zde je však třeba brát v úvahu všechny rozhodné skutečnosti a ostatní zásady ovládající exekuční řízení – zde zásadu účelnosti a přiměřenosti. Usnesení o nařízení exekuce bylo exekutorovi doručeno dne 26. 2. 2010. V podstatě obratem byly provedeny lustrace příslušných rejstříků, byl vydán příkaz k provedení exekuce prodejem movitých věcí (5. 3. 2010), byly rozeslány žádosti o poskytnutí součinnosti (ČSSZ, VZP, SSP, OSSZ). Dne 12. 3. 2010 byl vydán mimo jiné exekuční příkaz zřízením exekutorského zástavního práva a prodejem spoluvlastnického podílu na nemovitosti a dále bylo zasláno usnesení o nařízení exekuce povinnému. Dne 17. 3. 2010 byl vydán exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu povinného a dne 3. 5. 2010 byl vydán exekuční příkaz postihující podporu v nezaměstnanosti. Teprve dne 18. 10. 2010 bylo exekutorovi doručeno usnesení o nařízení exekuce s vyznačenou doložkou právní moci a počínaje tímto datem byl exekutor

oprávněně provádět exekuce podle vydaných příkazů (což nebrání kárnému žalobci, aby tvrzenou nečinnost exekutora počítal již od března roku 2010). Dne 3. 11. 2010 kontaktoval exekutora povinný, sdělil mu svoji aktuální adresu a nabízel, že bude závazek hradit ve splátkách. V následujícím období exekutor vyčkával jednak splátky od povinného a zejména pak očekával provedení srážek z účtů na základě dříve vydaných příkazů. Činil tak v souladu s ustanovením § 58 odst. 2 exekučního řádu, které mu tento postup výslovně ukládá. Dne 18. 8. 2011 byl proveden pokus o soupis movitých věcí v údajně aktuálním místě bydliště povinného, při němž bylo zjištěno, že povinný se na jím udané adrese vůbec nezdržuje. V následujícím období byla povinnému zanechána výzva, byla provedena nová lustrace v katastru nemovitostí a v dubnu roku 2012 byly rozeslány další výzvy k součinnosti. Teprve když výše uvedený postup nevedl k zjištění účelnější, mírnější a efektivnější alternativy, byl exekutor nakonec nucen realizovat další kroky směřující k prodeji nemovitosti. Způsob realizace jediného exekučního příkazu nelze při posuzování průtahů v řízení izolovat od ostatních způsobů vedení exekuce a od ostatních kroků exekutora vedoucích k naplnění účelu exekučního řízení. Stejně tak nelze exekutorovi ani vyčítat, že za výše popsanych okolností neměl k vydání příslušného exekučního příkazu vůbec přistoupit. V době, kdy exekutor příslušný exekuční příkaz vydal, totiž mohl předpokládat, že tento způsob provedení exekuce (např. ve spojení s jiným způsobem) k naplnění příslušného účelu povede.

III. Splnění předpokladů pro věcné projednání žaloby

Kárný senát nejprve zkoumal, zda návrh na zahájení kárného řízení splňuje předpoklady pro jeho věcné projednání. Kárná žaloba byla podána za účinnosti exekučního řádu ve znění do 31. 12. 2012. Podle § 117 odst. 3 exekučního řádu kárná žaloba musela být podána do 6 měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítávala doba, po kterou se prováděly přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce dvou měsíců.

Kárný žalobce se o možném kárném provinění dozvěděl při výkonu státního dohledu - kontrole provedené u kárně obviněného 26. a 27. 1. 2012. Kárná žaloba ze dne 19. 7. 2012 byla tomuto soudu doručena dne 23. 7. 2012, tedy v základní šestiměsíční lhůtě. Subjektivní lhůta tak byla dodržena a dodržení objektivní lhůty je zjevné.

IV. Ústní jednání

IV.1. dokazování

Ke skutku 1 kárné žaloby (I. výroku rozhodnutí) zjistil soud ze spisu exekutorského úřadu sp. zn. 103 Ex 13937/11, že je v něm založena doručenka k podání návrhu na zahájení exekuce datovou zprávou dne 20. 4. 2011, přičemž je připojena u nepodepsaného návrhu Města Valašské Meziříčí ze dne 30. 3. 2011. Spis obsahuje rovněž pravomocný příkaz městského úřadu, jímž byla uložena pokuta 2.500 Kč E. B. Ve spise je založen výpis z registru ekonomických subjektů ze dne 14. 4. 2011, výpis z živnostenského rejstříku ze

dne 14. 4. 2011, z technologického centra ze dne 25. 3. 2011. Žádost soudu o pověření k provedení exekuce zaslal exekutor dne 12. 5. 2011. Okresní soud Vsetín rozhodl o nařízení exekuce a pověření exekutora jejím provedením usnesením č. j. 44 Exe 923/2011 - 7 dne 20. 5. 2011. První exekuční příkaz byl vydán pod č. j. 103 Ex 13937/11 - 9 dne 21. 7. 2011.

Ve spise exekutorského úřadu sp. zn. 103 Ex 13938/11 je založen výpis z technologického centra ze dne 25. 3. 2011, pravomocný příkaz městského úřadu, jímž byla uložena pokuta 2.500 Kč V. B. a sdělení MÚ Valašské Meziříčí z 21. 4. 2011, že návrh na exekuci podáván nebude.

Soud provedl důkaz tzv. „hromadným návrhem“ ze dne 25. 2. 2012, předloženým při jednání obhájcem kárně obviněného. Listina je nazvaná „Nedoplatky na pokutách, nákladech řízení a poplatcích (pravomocná a vykonatelná rozhodnutí)“. Seznam obsahuje kolonky: položka, var. symbol, rok, práv. moc dne, splatno dne, RČ/IC, evidence rozhodnutí, poplatník, adresa trvalého pobytu, částka Kč, spárováno, nedoplatek, pozn. Údaje jsou vyplněny a na str. 1 jsou uvedena jména B. E. a B. V. Listina byla doručena exekutorskému úřadu dne 25. 2. 2011 a je opatřena razítkem města, podpisy za oprávněného, razítkem exekutorského úřadu a podpisem za úřad.

Ke skutku 2. kárné žaloby (II/1. výroku rozhodnutí) zjistil soud ze spisu žalovaného o kontrole, že dne 2. 2. 2009 byla mezi kárně obviněným exekutorem a Městským úřadem Valašské Meziříčí uzavřena „Smlouva o provádění exekucí a o další činnosti exekutora“ (dále též „Smlouva“), jejímž originálem, předloženým kárně obviněným při jednání, provedl důkaz. Ze Smlouvy se konstatují ustanovení, o něž se opírá kárná žaloba.

Čl. IV. odst. 5 uvedené smlouvy zní:

„Exekutor se zavázal v pravidelných intervalech přebírat od oprávněného dávkově hromadné návrhy na nařízení exekuce. Oprávněný dodá exekutorovi soubor exekučních titulů jako hromadný návrh na nařízení exekuce. Hromadný návrh opatří tabulkou – seznamem povinných ve formě jméno + příjmení, bydliště, exekuční titul. K tomuto okamžiku exekutor zahájí řízení, provede kontrolu titulů, zadání dat do svého systému, přidělí číslo jednací a s poukazem na podaný návrh rovněž provede lustraci v CEO pro ověření místní příslušnosti. Namísto odstranění vad návrhu dle § 39 odst. 1 a výzvy oprávněnému bude vygenerována šablona „návrh na nařízení exekuce“ v každém jednotlivém spise ze seznamu a tato předložena oprávněnému k podpisu pověřeným zaměstnancem. Ten zajistí distribuci originálně podepsaných, či elektronických návrhů na nařízení exekuce, včetně platného elektronického podpisu, k exekutorovi. Exekutor se zavazuje ve stanovené lhůtě postoupit tyto návrhy s přílohami na místně příslušný exekuční soud.“

Čl. VII odst. 1 uvedené smlouvy zní:

„Exekutor se zavazuje, že v rámci další činnosti exekutora podle ust. § 74 odst. 1) písm. a) exekučního řádu, bude sepisovat pro oprávněného návrhy na zahájení exekučního řízení soudem. Oprávněný tímto výslovně pověřuje exekutora k sepisu návrhů na zahájení exekučních řízení. Tyto návrhy vyhotoví exekutor do 30 pracovních dnů od obdržení exekučních titulů a následně vyhotovené návrhy doručí oprávněnému, který zajistí jejich

podepsání a podání k příslušnému soudu. Exekutor nemá právo požadovat po oprávněném odměnu za sepsání návrhu na zahájení exekučního řízení soudem.“

Při jednání předložil obhájce kárně obviněného vyhlášku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2013, kterou byla vyhlášena obchodní veřejná soutěž o nejvýhodnější návrh na uzavření smlouvy o provedení exekucí soudním exekutorem, s poukazem na ustanovení požadující bezplatné úkony.

Ke skutku 3. kárné žaloby (II/2. výroku rozhodnutí) zjistil soud ze spisu exekutorského úřadu sp. zn. 103 EX 06412/10, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10, ze dne 18. 3. 2010, č. j. 49 EXE 616/2010 - 14, byla nařízena exekuce proti povinné M.G., pro pohledávku ve výši 24.798 Kč, smluvní pokutu ve výši 2.479,80 Kč, úrok z prodlení ve výši 0,1 % z částky od 26. 1. 2010 do 31. 1. 2010 a náklady exekuce; provedením exekuce byl pověřen kárně obviněný. Ten vydal dne 22. 4. 2010 exekuční příkaz č. j. 103 EX 06412/10 - 9, k provedení exekuce prodejem movitých věcí a opatřil výpis z katastru nemovitostí. Dne 26. 5. 2010 vydal exekuční příkaz č. j. 103 EX 06412/10 - 12, k provedení exekuce prodejem podílu povinné na nemovitostech. Dne 11. 8. 2010 byl ustanoven znalec k ocenění nemovitostí. Podle znaleckého posudku č. 1643-873/2010 Oceňovací a znalecké kanceláře Přerov činila hodnota podílu ½ nemovitostí 1.800.000 Kč. Dražební vyhláška byla vydána dne 1. 12. 2010, pod č. j. 103 EX 06412/10 - 27, a podle protokolu ze dne 8. 12. 2010 byl podíl na nemovitosti vydražen za 1.200.000 Kč. Podle usnesení o rozvrhu ze dne 28. 3. 2011 byly z výtěžku uspokojeny náklady exekuce 51.643 Kč, pohledávka oprávněného ve výši 35.058,59 Kč a částka 1.113.298,41 Kč byla určena k výplatě povinné.

Při jednání kárný žalobce k důkazu k tomuto skutku předložil usnesení Okresního soudu v Olomouci č. j. 50 EXE 3741/2010 - 52 a č. j. 50 EXE 3741/2010 - 76, v nichž soud vyslovil, že náklad na inzerci není oprávněným výdajem exekutora.

Ke skutku 4 kárné žaloby (II/3. výroku rozhodnutí) zjistil soud ze spisu exekutorského úřadu sp. zn. 103 EX 942/10, že usnesením Městského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2010, č. j. 26 Exe 638/2010 - 12, byla nařízena exekuce proti povinnému J. Ch. pro pohledávku ve výši 177 468 Kč s úrokem z prodlení ve výši 6 % a náklady rozhodčího řízení ve výši 5.300 Kč; provedením exekuce byl pověřen kárně obviněný. Ten dne 5. 3. 2010 vydal exekuční příkaz č. j. 103 EX 942/10 - 9, k provedení exekuce prodejem movitých věcí a opatřil výpis z katastru nemovitostí. Dne 12. 3. 2010 vydal exekuční příkaz č. j. 103 EX 942/10 - 13, k provedení exekuce prodejem podílu nemovitostí povinného a téhož dne usnesením zřídil zástavní právo na nemovitostech. Dne 17. 3. 2010 vydal příkazy č. j. 103 EX 942/10 - 17, 18, k provedení exekuce přikázáním pohledávky z účtu povinného. Podle sdělení Úřadu práce ze dne 1. 3. 2010 je povinný poživitelem sociálního příplatku 2.787 Kč vylučujícím exekuci. Dne 3. 5. 2010 byl vydán další příkaz k provedení exekuce z dávek státní sociální podpory. Dne 18. 10. 2010 bylo exekutorovi sděleno, že usnesení Městského soudu v Brně nařizující exekuci nabylo právní moci dne 4. 8. 2010. Dne 2. 5. 2012, bylo vydáno usnesení o přibrání znalce č. j. 103 EX 00942/10 - 44, a v exekučním řízení bylo pokračováno.

Při jednání obhájce kárně obviněného doplnil do spisu exekutorského úřadu usnesení ze dne 28. 9. 2012, č. j. 103 Ex 00942/10 - 87 (o opakované dražbě), a usnesení ze

dne 14. 2. 2013, č. j. 103 Ex 00942/10 - 107 (o rozvrhu rozdělované podstaty). K průběhu řízení předložil záznam telefonního hovoru s povinným, který, podle jeho obsahu, dne 3. 11. 2010 sdělil, že by byl ochoten platit nižší splátky. Dále předložil listinu obsahující poznámku ke spisu zn. 103 Ex 00942/10, podle níž mělo být dne 18. 8. 2011 provedeno šetření v místě bydliště povinného, a to s negativním výsledkem.

IV. 2. vyjádření účastníků řízení

IV. 2. a) Kárný žalobce ke skutku 1 kárné žaloby (I. výroku rozhodnutí) poukázal na skutečnost, že tzv. hromadný návrh je pouhým souhrnem údajů, z něhož není zřejmý úmysl oprávněného zahájit jím exekuční řízení. Pokud by tento přehled údajů skutečně zahajoval řízení, pak by jednání exekutora bylo ještě horší, neboť by po zahájení řízení vyhotovoval listiny za účastníky, což je v rozporu s § 29 odst. 1, 2, § 39 a § 46 exekučního řádu a žalované jednání by bylo nutno takto překvalifikovat. V případě povinného V. B. pak oprávněný po předložení seznamu výslovně sdělil, že návrh nezašle; i z toho je zřejmé, že ani oprávněný tento seznam za návrh zahajující řízení nepovažoval. Smlouva uzavřená mezi oprávněným a exekutorem – skutek 2. kárné žaloby (II/1. výroku rozhodnutí) - se zjevně netýká jen nákladů, které by bylo možno podřadit pod soudní poplatky a není tedy rozhodné případné osvobození. Již samotná existence smlouvy je v rozporu s etickým kodexem, neboť jde o podbízení se věřitelům. Veřejná soutěž vyhlášená krajským soudem, na níž poukázal obhájce kárně obviněného, pak nemůže mít vliv na posouzení postupu exekutora při uzavírání smlouvy; neplacené úkony nejsou srovnatelné. Postup kárně obviněného v případě skutku 3. kárné žaloby (II/2. výroku rozhodnutí), spočívající v prodeji nemovitosti pro pohledávku odpovídající cca 5 % hodnoty této nemovitosti, nelze považovat za přiměřený, a tedy zákonu odpovídající, postup. Jediným cílem kárně obviněného bylo navýšení odměny. Právě k tomu kárný žalobce předložil usnesení Okresního soudu v Olomouci, dokladující nepřipustnost navyšování výdajů. Nedostatky při vedení exekučního spisu kárný soud již v minulosti označil za kárné provinění, nelze tedy přihlížet k tvrzeným úkonům, které nejsou doloženy obsahem exekutorského spisu a které nebyly předloženy dohledovému orgánu. Kárný žalobce zdůraznil rozdílnost postupu exekutora u tohoto případu a u případu vedeného pod bodem 4. kárné žaloby (II/3. výroku rozhodnutí). Tam, i při omezení doby nečinnosti, tato stále přesahuje jeden rok, tedy dobu, která byla judikaturou vymezena jako kárné provinění. Z těchto důvodů kárný žalobce setrval na podaném návrhu a navrhl uložení pokuty podle úvahy kárného soudu.

IV. 2. b) Obhájce kárně obviněného setrval na tvrzení, že kárně obviněný návrhy za oprávněného sám neseptisoval; na základě „hromadného návrhu“, jehož podání zákon nevylučuje, věc zaevidoval a následně počítač vygeneroval individuální návrh na každý případ. Uzavřením dohody s oprávněným nebyl nikdo poškozen, nevyžadování odměny za některé úkony není rovněž v rozporu se zákonem; k tomu poukázal na vyhlášení veřejné soutěže Krajským soudem v Českých Budějovicích. Akceptaci návrhu kárného žalobce na překvalifikaci jednání kárně obviněného považuje za nemožnou pro prekluzi. Je-li mu kladeno za vinu porušení Etického kodexu, upozorňuje, že se nejedná o právní předpis a dokonce ani o stavovský předpis a je tak otázkou, zda může zakládat povinnosti a omezovat ceny, které zákon ponechává na dohodě stran. U skutku 3. žaloby (II/2. výroku rozhodnutí) je třeba vzít v úvahu reálné okolnosti případu, tj. že zde nebyl jiný

postižitelný majetek, což měl exekutor zjištěno a soudu předložil evidenční záznamy o zjišťování poměrů. Negativní zprávy není třeba zakládat do spisu a argument kárné žaloby ustanovením § 17 odst. 3 kancelářského řádu je nepřipadný, neboť v rozhodné době platil kancelářský řád ve znění, které tuto povinnost neukládalo. Stejně tak u skutku 4. kárné žaloby (II/3. výroku rozhodnutí) exekutor prováděl běžné lustrační úkony, které evidoval v počítačovém systému. Ze záznamu o komunikaci s povinným a ze záznamu o místním šetření je zřejmé, že nebyl nečinný, resp., že jeho nečinnost trvala výrazně kratší dobu. Navíc v daném případě měl povinný na nemovitostech minoritní podíly, prodej byl obtížný, což je zřejmé z toho, že se dražba musela opakovat a získané prostředky ani nestačily k plné úhradě všech pohledávek. Obhájce navrhl, aby kárně obviněný byl kárné žaloby zproštěn.

IV. 2. c) Kárně obviněný využil svého práva ve věci nevypovídat a v rámci posledního slova poukázal na závěry svého obhájce.

IV. 3. skutečnosti zjištěné předběžným šetřením soudu

Ze zprávy Exekutorské komory ČR ze dne 6. 2. 2013 bylo zjištěno, že v rozhodné době nenabýlo právní moci žádné kárné rozhodnutí komory.

Z evidence Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že kárně obviněný byl tímto soudem uznán vinným kárným proviněním rozhodnutím ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 - 181, a jako kárné opatření mu bylo uloženo napomenutí.

V. Posouzení věci kárným senátem

V.1. rozhodné právo

Kárný senát se v první řadě zabýval otázkou, jaké znění zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) je pro posouzení věci rozhodné. Exekuční řád byl totiž v ustanoveních upravujících kárnou odpovědnost výrazně novelizován zákonem č. 396/2012 Sb., účinným od 1. 1. 2013. Přechodná ustanovení obsažená v čl. IV. odst. 1 stanoví, že se zahájená řízení dokončí podle dosavadních předpisů. Kárné řízení spočívá v posouzení odpovědnosti za porušení právních či stavovských předpisů, při němž se postupuje přiměřeně podle zákona č. 7/2002 Sb. a podle trestního řádu. Odpovědnost exekutora plyne z hmotněprávního předpisu, kterým je exekuční řád. Časovou působnost, ač její úpravu exekuční řád výslovně neobsahuje, je třeba ve smyslu uvedeného přechodného ustanovení vnímat obdobně jak je to běžné i u jiných předpisů upravujících trestání. Tak např. trestní zákoník stanoví v § 2 odst. 1, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl trestný čin spáchán; podle pozdějšího zákona se postupuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato zásada je zakotvena i čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Přesto, že kárné řízení není řízením trestním, musela by být i v něm tato zásada respektována. V daném případě novela provedená zákonem č. 396/2012 Sb. je ve svém celku i v jednotlivých ustanoveních upravujících kárná opatření výrazně přísnější, než tomu bylo doposud. Z toho všeho je

třeba dovodit, že o kárné žalobě je nutno rozhodovat podle exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012.

V.2. posouzení odpovědnosti

Kárný senát při posouzení odpovědnosti soudního exekutora vycházel z dosavadní soudní judikatury, z níž konstantně plyne, že stát exekučním řádem přenesl část výkonu své moci – specificky moci soudní, jíž je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím až po řízení vykonávací – na soudní exekutory. Jimi sice jsou fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický, či organizačně institucionální. Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt pak také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhovým oprávněním státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem. V tomto směru se postavení exekutorů z hlediska jejich kárné odpovědnosti blíží postavení soudců, byť kárná odpovědnost je v § 116 odst. 2 exekučního řádu vymezena poměrně přísně. Z dikce tohoto ustanovení lze dovodit, že kárným proviněním exekutora je jednání, kterým závažně nebo opětovně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, případně občanským soudním řádem, upravujícím postup exekutora při výkonu funkce nebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání. Jde tedy o jednání popsané intenzitou či opětovností, které je buď protiprávní, nebo samo o sobě nemusí být ještě protiprávní, ale narušuje důstojnost exekutorského povolání. Při hodnocení závažnosti porušení povinnosti exekutorem je ovšem třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu [blíže viz Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 417 a násl.].

Podle 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti v rozhodném znění (dále jen „exekuční řád“) je exekutor při exekuční činnosti vázán jen Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy, rozhodnutími soudu. Kárným proviněním podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu je závažné nebo opětovné porušení povinnosti stanovené právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory.

V.2. a) skutek 1. kárné žaloby (I. výroku rozhodnutí)

V tomto případě musel kárný soud v první řadě posoudit, zda tzv. „hromadný návrh“ zaslaný exekutorovi dne 25. 2. 2011 je návrhem na zahájení řízení ve smyslu § 37 odst. 1 exekučního řádu a zda tedy exekuční řízení bylo zahájeno dříve, než byla prováděna lustrace povinných v centrální evidenci občanů. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Přitom nepovažoval za podstatné, zda podání obsahuje veškeré náležitosti předepsané pro návrh v § 38 odst. 1 e. ř. či nikoliv. I případný nedostatek těchto náležitostí by byl nedostatkem odstranitelným postupem podle § 39 odst. 1 e. ř., tedy neměl by vliv na samotné účinky podání návrhu. To je zjevné i z následků neodstranění vad, neboť ty za podmínek § 39 odst. 2 e. ř. spočívají v zastavení řízení. Rovněž není rozhodná forma podání, tedy že není výslovně označeno jako návrh na zahájení exekučního řízení, ani že se jedná o podání hromadné. Každé podání je třeba posuzovat podle jeho obsahu a

exekuční řád skutečně nevylučuje možnost, aby oprávněný soustředil více návrhů do jednoho podání. Za rozhodné však kárný soud považoval znění Smlouvy, na jejímž základě byla hromadná podání činěna, a která upravovala další na ně navazující úkony exekutora. Ve Smlouvě (čl. V. odst. 5) je předání exekučních titulů sice označeno jako „hromadný návrh“ vyvolávající zahájení řízení, současně se však exekutor zavazuje k tomu, že odstraní jeho vady a bezvadný návrh předloží k podpisu oprávněnému. V čl. VII. odst. 1 Smlouvy se exekutor výslovně zavazuje k tomu, že v rámci své další činnosti bude sepisovat pro oprávněného návrhy na zahájení exekučního řízení soudem a oprávněný jej pověřuje k sepisu návrhů na zahájení exekučního řízení, a to ve stanovené lhůtě. Označení souhrnu údajů za „hromadný návrh“ tedy neznamená, že se jedná o návrh na zahájení exekučního řízení, neboť to výslovně vylučuje znění citovaných ustanovení Smlouvy. Smluvní strany upravily postup při podávání návrhů a součinnost s exekutorem tak, že souhrn údajů nelze vnímat jako návrh na zahájení řízení, ale jako podklady pro zpracování tohoto návrhu exekutorem. Tomu nasvědčuje i formulace sdělení oprávněného k V. B., že návrh podávat nebude. Označil-li kárně obviněný tento souhrn za návrh, na jehož základě pouze počítačově vygeneroval jednotlivá návrhy, neodpovídá to skutečnosti. V jediném doloženém případě, kdy tomu tak mělo být (věc povinného E. B.), totiž exekutorem vyhotovený návrh obsahuje jiné či další údaje oproti oprávněným předloženému souhrnu; konkrétně bylo doplněno datum vydání exekučního titulu, byla doplněna část identifikace exekučního titulu a byly doplněny důvody k nařízení exekuce a její nařízení bylo navrženo. Doručením souhrnu nedoplatek kárně obviněným označovaného za „hromadný návrh“ tedy nebylo zahájeno exekuční řízení.

Podle § 33a odst. 1 exekučního řádu poskytuje Ministerstvo vnitra nebo Policie ČR pro potřeby provedení exekuce exekutorům referenční údaje ze základního registru obyvatel. Z toho plyne, že exekuční řízení musí být zahájeno. Vyžadoval-li kárně obviněný údaje z centrální evidence občanů pouze na základě doručení souhrnu nedoplatek a před zahájením řízení, porušil zákon.

Závažnost porušení zákona plyne ze skutečnosti, že evidence občanů je chráněným souborem údajů o občanech a jiných osobách, z něhož lze získávat údaje jen za podmínek stanovených zákonem (§ 8 zákona č. 133/200 Sb., o evidenci obyvatel).

Získávání informací před zahájením řízení, což bylo v kárném řízení doloženo v případě povinných B. a B., tak dosáhlo intenzity kárného provinění vyplývající z §116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

Kárný soud se ovšem dále zabýval otázkou, zda ob stojí popis skutku tak, jak byl kárným žalobce uveden v žalobě a dospěl k závěru, že nikoliv. Kárný žalobce totiž kárně obviněného vinil nejen z porušení zákona v těchto dvou výslovně uvedených a prokazovaných případech, ale v závěru popisu skutku uvedl, že tak postupoval i v dalších blíže neurčených řízeních (...). Takový popis skutku za dané důkazní situace nemůže obstát. Skutkem je konkrétní jednání identifikované tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným (blíže srovnej pojednání o identifikaci skutku v rozhodnutí tohoto soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. 14 Kse 7/2012 - 70). Je tak vyloučeno, aby předmětem kárné žaloby byl skutek vymezený obecně či neurčitě, nehledě na to, že kárný žalobce nedoložil ani neoznačil žádný důkaz, jímž by bylo možno prokázat, že kárně obviněný se žalovaného porušení

zákona dopustil ve více než ve dvou v žalobě specifikovaných případech. Nicméně kárný senát je názoru, že úprava skutku vypuštěním jeho závěrečných formulací je přípustnou úpravou popisu skutku. Proto ve výroku I. rozhodnutí převzal z kárné žaloby pouze část konkrétně specifikující jednání kárně obviněného, které bylo v řízení také prokázáno.

V.2. b) skutek 2. kárné žaloby (II/1. výroku rozhodnutí).

Tento skutek úzce souvisí s předchozím a je třeba znovu zdůraznit, že popis skutku, tak jak je uveden v kárné žalobě postrádá identifikaci, zejména co do času jeho spáchání. Z textu Smlouvy bylo dostatečně prokázáno, že kárně obviněný se zavázal k sepisování návrhů pro oprávněného, a že tak učinil i nad rámec úkonů, které by bylo možno podřadit pod úkony osvobozené v exekučním řízení podle § 11 odst. 2 písm. b) a § 11 odst. 3 písm. h) zákona č. 546/1991 Sb., o soudních poplatcích. Posouzení jednání exekutora jako sepisování návrhů je uvedeno výše. Poukaz na to, že i soudy při vypisování veřejných soutěží vyžadují od zájemců z řad exekutorů poskytování některých úkonů zdarma, kárně obviněného nemohou vyvinut. V předložené vyhlášce krajského soudu jsou totiž takto vymezeny náklady při zastavení exekuce pro nemajetnost, cestovní náklady přesahující určitou hranici, smluvní odměny či zálohy, nikoliv sepisování návrhů za oprávněného. Kárně obviněný zpochybnil možnost ukládání povinností Etickým kodexem, který nepovažuje ani za právní předpis ani za předpis stavovský. Etický kodex (Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů) byl přijat jako usnesení sněmu Exekutorské komory České republiky dne 28. 2. 2006, a to podle ustanovení § 110 odst. 7 písm. l) exekučního řádu. Podle tohoto ustanovení bylo možno přijímat jiná usnesení, nikoliv stavovské předpisy. Ve prospěch kárně obviněného z toho však nelze nic vytěžit. Kárným proviněním je podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu mj. i závažné porušení povinností stanovených usnesením Komory. Další námitkou obhajoby je, že usnesení Komory nemůže ukládat povinnosti ze zákona neplynoucí. V daném případě měl kárně obviněný porušit povinnost stanovenou v čl. 15 Etického kodexu, podle něhož pokud exekutor mj. neúčtuje odměnu za provedené služby, dopouští se závažného porušení pravidel soutěže mezi exekutory, vyjma případů podléhajících osvobození. Kárný soud považuje rámec osvobození v daném případě za překročený, přičemž nepřítakal názoru, že tímto ustanovením je stanovena povinnost nad rámec zákona. Pravidla soutěže nejsou o určení ceny služeb, ale i o určitém dodržování všeobecně akceptovaných pravidel zdravého soutěžního prostředí. Citované ustanovení tedy neurčuje nad rámec zákona výši odměny ze zákona neplynoucí, pouze posuzuje jednání exekutorů, kterým by na trhu zakázek mohli získat výhodnější konkurenční postavení podbízením se poskytováním bezplatných služeb běžně podléhajících úplatě či naopak úkonů exekutory běžně nevykonávaných. Z tohoto pohledu se jednání kárně obviněného jeví jako odporující označenému ustanovení Etického kodexu. Kárný senát ovšem dále vážil intenzitu tohoto jednání. Ačkoliv byl skutek kárným žalobcem vymezen tak, jako by se jednalo o dlouhodobé a dosud trvající jednání, nic takového nebylo prokázáno. Naopak byl prokázán jeden jediný případ, a to případ, kdy kárně obviněný v roce 2011 pro oprávněného Město Valašské Meziříčí zdarma sepsal návrh na zahájení exekučního řízení proti povinnému E. B. Ve vztahu k povinnému B. sám oprávněný sdělil, že sepsání návrhu již nepožaduje, a tudíž návrh kárně obviněným sepsán nebyl. Veškeré další žalobcovy tvrzení nebylo v kárném řízení prokázáno a kárný žalobce k němu dokonce ani žádný důkaz neoznačil. Za této situace nelze považovat jednání kárně obviněného za natolik intenzivní, aby se jím mohl

dopustit kárného provinění. Proto kárně obviněného žalovaného skutku podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. zprostil, neboť žalovaný skutek není kárným proviněním.

V.2. c) skutek 3. kárné žaloby (II/2. výroku rozhodnutí)

Předmětem posouzení kárného soudu byl postup kárně obviněného, který provedl exekuci prodejem podílu povinné na nemovitosti za situace, kdy hodnota tohoto podílu výrazně překračovala hodnotu pohledávky včetně nákladů exekuce. Kárný žalobce přitom kárně obviněnému přičítal nepřijatelný záměr navýšení své odměny. Kárně obviněný doznal žalované jednání, hájil se však tím, že jiný způsob exekuce nebyl možný pro nedostatek jakéhokoliv jiného postižitelného majetku povinné.

Podle § 47 odst. 1 exekučního řádu je exekutor oprávněn posoudit, jakým způsobem bude exekuce provedena, přičemž je povinen zvolit takový způsob exekuce, který není zřejmě nevhodný, zejména vzhledem k nepoměru výše závazků povinného a ceny předmětu, z něhož má být splnění závazků povinného dosaženo.

Exekuci lze přitom vést i více způsoby současně (§ 58 odst. 2 e. ř.). Podle poslední věty tohoto ustanovení lze k prodeji nemovitosti přistoupit pouze v případě, že k uspokojení pohledávky nepostačí mírnější způsoby exekuce.

Kárný soud tak posuzoval, zda postup kárně obviněného v daném případě překračoval meze zákonem akceptované úvahy exekutora o provedení způsobu exekuce. K tomu nestačí pouhé porovnání hodnoty pohledávky a hodnoty prodávané nemovitosti; je třeba přihlížet ke všem okolnostem případu a zejména ke zjištění, zda bylo možné provést exekuci jiným (mírnějším) způsobem. Tyto skutečnosti pak mají být doloženy obsahem spisu. Kárně obviněný tvrdí, že provedl veškeré součinnostní dotazy, ovšem s negativním výsledkem, přičemž je přesvědčen, že negativní odpovědi není třeba zakládat do spisu.

Je sice pravdou, že kárný žalobce při argumentaci o nedostatku tvrzených negativních součinnostních odpovědí argumentoval porušením v 17 odst. 3 kancelářského řádu ve znění neodpovídajícím rozhodné době, ovšem i ustanovení § 17 kancelářského řádu, v odpovídajícím znění (jehož text předložil obhájce při jednání) vyžadoval, aby všechny písemnosti vztahující se ke stejné věci byly součástí spisu. Skutečnost, že kancelářský řád je stavovským předpisem kárně obviněný nezpochybňoval. Navíc lze poukázat na znění § 46 odst. 2 e. ř. podle něhož mají být mj. i úkony exekutora evidovány v exekučním spise.

Kárně obviněnému však není kárnou žalobou kladeno za vinu, že neučinil součástí spisu konkrétní listiny. Skutek, tak jak byl žalobou vymezen, stojí na tom, že doklady o zjišťování majetkových poměrů neexistují. Je-li v jeho závěru uvedeno, že tato skutečnost ze spisu nevyplývá a nebyla doložena dohledovému orgánu, je třeba tento závěr vnímat jen jako doložení neexistence řádného zjišťování. Pokud by tomu bylo jinak, byl by skutek vymezen rozporně. Kárně obviněný mohl buď pochybit v tom, že zjišťování neprováděl, nebo jej naopak prováděl a doklady o tom nezaložil do spisu a nedoložil při kontrole;

v tomto druhém případě by ovšem nebylo možno dospět k podstatě skutku - tedy k tomu, že provedl exekuci dražbou nemovitosti, ač k tomu nebyly splněny zákonné podmínky.

Za této situace, kdy soud nehodnotí dodržování, resp. porušování kancelářského řádu, jako podstatu žalovaného skutku, nemůže opomenout důkazy, které kárně obviněný doložil při jednání soudu. Pro závěr, zda jednání kárně obviněného je či není kárným proviněním, je podstatné, zda exekutor skutečně přistoupil k prodeji nemovitosti, aniž by měl zjištěno, že povinná disponuje jiným majetkem, z něhož by bylo možno pohledávku uspokojit přiměřenějším způsobem. Pokud kárně obviněný nemůže svou aktivitu doložit řádným obsahem spisu, pak má ovšem ztíženou důkazní pozici. Předložené evidenční záznamy totiž soud hodnotí i z hlediska jejich věrohodnosti; ta je zpochybněna v případě, že listiny vyhotovené na základě jiných evidencí nemají dostatečnou autenticitu, nelze je bez pochyb situovat v čase, přičemž pochybnost je umocněna i postupem kárně obviněného vůči dohledovému orgánu, jemuž by jistě existující evidenční záznamy předložil. V daném případě však ve vztahu k tvrzeným součinnostním výzvám dokládaným evidenčními pomůckami doložil i jednu doručenkou a jednu zpětnou reakci. Proto soud akceptoval, že kárně obviněný zjišťování majetkových poměrů neopomněl. Závěru, že povinná nedisponovala jiným majetkem postižitelným exekucí, nepřímou nasvědčuje i její postoj. Exekuce byla vůči ní postupně nařízena prodejem movitých věcí a následně prodejem podílu na nemovitostech, příkazy jí byly doručeny, stejně tak jako další usnesení vydávaná v rámci realizace prodeje. Lze považovat za zcela přirozené, že při existenci jiného majetku v hodnotě odpovídající pohledávce, povinný vůči exekutorovi reaguje. Stejně tak soud přihlédl k závěru znalce o vlivu skutečnosti prodeje pouze části nemovitosti na výslednou cenu. Při vyhodnocení všech těchto okolností dospěl soud k závěru, že postup soudního exekutora nebyl v daném případě nepřiměřeným excesem z jeho práva posoudit vhodnost provedení exekuce. Neshledal-li postup naplňujícím skutkovou podstatu kárného provinění, ponechal stranou úvahu, zda tvrzená jednání či opomenutí jsou v daném případě přičitatelná osobně exekutorovi (k tomu viz např. rozhodnutí tohoto soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 14 Kse 6/2011 - 299, či ze dne 29. 10. 2012, č. j. 14 Kse 8/2012 - 69). I v tomto případě soud kárně obviněného žalovaného skutku podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. zprostil, neboť žalovaný skutek není kárným proviněním.

V.2. d) skutek 4. kárné žaloby (II/3. výroku rozhodnutí)

V tomto případě měla podle žaloby tvrzená nečinnost začínat dnem 30. 3. 2010. Vymezením skutku v kárné žalobě je nečinnost vztažena k nerealizaci příkazu nařizujícího prodej nemovitostí; argumentace kárného žalobce ovšem směřuje k úplné nečinnosti kárně obviněného ve vymezeném období. Z exekutorského spisu ovšem bylo zjištěno, že až dne 18. 10. 2010 bylo exekutorovi doručeno usnesení soudu o nařízení exekuce a o pověření exekutora jejím provedením. Dne 27. 10. 2010 pak účastníky vyrozuměl o nabytí právní moci vydaných exekučních příkazů. Stejně tak spis dokladuje, že v říjnu 2010 byly rozesílány součinnostní dotazy, na něž bylo v některých případech i reagováno. Exekutorem bylo v tomto případě vydáno několik příkazů, přičemž k příkazu k postižení účtu u peněžního ústavu je třeba poukázat na zákonem podloženou praxi exekutorů vyčkání doby šesti měsíců, neboť exekuci podléhají prostředky, které v této době na účet přibudou (§ 65a e. ř., § 306 o. s. ř.). V daném případě se tím počátek případné nečinnosti

posouvá do dubna roku 2011. Kárně obviněný ke své činnosti v dalším období soudu předložil záznam o telefonním hovoru, jímž se měl na úřad telefonicky obrátit povinný a záznam o místním šetření, které mělo být jeho pracovníci provedeno dne 19. 8. 2011. Tyto záznamy však postrádají autentičnost, nebyly předloženy dohledovému orgánu a nepřístupuje tu žádná další okolnost, která by jim dodala věrohodnost. Soud proto neuznal existenci úkonů exekutora po dubnu 2011 do počátku května 2012.

Podle § 46 odst. 1 exekučního řádu je exekutor povinen postupovat při provádění exekuce rychle a účelně a podle odst. 2 téhož ustanovení činí i bez návrhu úkony směřující k jejímu provedení. Táž povinnost plyne i z čl. 5 Etického kodexu. Exekutor je podle § 47 odst. 1 exekučního řádu oprávněn posoudit, jakým způsobem bude exekuce provedena a vydat exekuční příkaz, přičemž § 58 odst. 2 lze exekuci v jednom řízení provádět i více způsoby, a to současně nebo postupně.

Nečinnost jako kárné provinění je přitom konstantně vnímána jako skutek trvající; jak uvedl tento soud v rozhodnutí ze dne 30. 5. 2011, č. j. 14 Kse 3/2011 - 43: *(N)echinnost soudního exekutora, má-li charakter kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu, představuje skutek trvající, jehož podstatou je vyvolání a následné udržování protiprávního stavu, přičemž za ukončení tohoto protiprávního stavu se považuje úkon směřující k jeho odstranění, tedy procesní úkon směřující k vymožení pohledávky oprávněného, případně jiný úkon ke skončení exekuce.*

Skutečnost, že vedení exekuce více způsoby včetně nařízení exekuce prodejem nemovitostí, není porušením zákona, považuje soud za rozhodující i v tomto případě. Nemovitosti postižené exekucí tvořily dílčí podíly na celku a z jejich přehledu obsaženého ve spise nelze usuzovat na nepřiměřenost v postupu exekutora. Fakticky se také nepodařilo jiný příkaz realizovat. V tom, že exekutor do určité míry prodléval s realizací příkazu prodejem nemovitostí, nelze spatřovat účelovost vydání tohoto příkazu; ostatně ani tento způsob exekuce nakonec nevedl k plnému uspokojení vymáhaných pohledávek. Úkony exekutora v tomto řízení tedy kárný soud vnímal komplexně a akceptoval i úkony, které nesouvisely s příkazem postihujícím podíly na nemovitostech.

I tak ovšem plná nečinnost činí cca jeden rok, což konstantní judikatura vnímá již jako závažné porušení zákona. Jde však o dobu hraniční, a proto kárný soud vážil, zda v tomto konkrétním případě dosahuje nečinnost intenzity kárného provinění a dospěl k závěru, že, s ohledem na veškeré okolnosti tohoto případu, tomu tak není. Proto kárně obviněného i tohoto žalovaného skutku podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. zprostil, neboť žalovaný skutek není kárným proviněním.

VI. Kárné opatření

Vzhledem k tomu, že kárný soud dospěl u jednoho žalovaného skutku k závěru, že se jedná o kárné provinění a uznal kárně obviněného vinným, musel současně uložit některé z kárných opatření podle § 116 odst. 3 exekučního řádu.

Při rozhodování o druhu kárného opatření vycházel kárný soud ze všech okolností případu. Ve prospěch kárně obviněného přihlédl k tomu, že porušení povinnosti bylo prokázáno pouze ve dvou případech.

Za přitěžující naopak považoval kárný soud skutečnost, že porušením povinností byl současně narušen společenský zájem na zvláštní ochraně údajů o obyvatelích a jiných osobách. Přihlédl rovněž k tomu, že kárně obviněný již byl kárně trestán.

Po zvážení všech rozhodujících kritérií spoluurčujících povahu a závažnost kárných provinění, tj. významu chráněného zájmu, jímž je zájem na řádném výkonu svěřené pravomoci soudních exekutorů, osoby kárně obviněného, a míry jeho zavinění ve formě minimálně nepřímého úmyslu, dospěl kárný soud k závěru, že adekvátním kárným opatřením v dané věci bude pokuta podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu ve výši 80.000 Kč. Kárný soud má za to, že uložené kárné opatření vystihuje všechny okolnosti případu a přispěje k vyšší motivaci kárně obviněného k řádnému výkonu funkce soudního exekutora.

Pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol 14092012.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně kárného senátu